

РЕШЕНИЕ

№ 6608

гр. София, 31.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 08.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **8533** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. В. Г., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк],[улица],вх.А,ап.2 , чрез адв.М. срещу Решение №РО- 591/19.07.2013год на Директора на ТП на НОИ-С. град,с което се потвърждава разпореждане № 213-00-2565-5 от 24.06.2013г.,издадено от длъжностно лице по чл.54ж ал.1 от КСО,с което е отказано да се отпусне парично обезщетение за безработица на жалбоподателя.В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон-чл.4 ал.1 т.7 КСО.В с.з. чрез проц. представител адв.М., жалбоподателят поддържа жалбата.Иска се отмяна на решението, както и да се изплати на г-н Г. обезщетение за безработица.Претендира разноси.

Ответникът по жалбата-директора на ТП на НОИ С.-град, редовно призован се представлява от юриск.В., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да я отхвърли жалбата.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СПП редовно призована не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 46-ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление вх.№ 213-00-2565/12.04.2013г. ,жалбоподателят е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ по реда и условията на КСО.Към заявлението е приложил изискващите се с чл.1,ал.1 от Наредбата за

отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица документи. Видно от твърденията на Г. и от описа на приложените документи за стаж е установено, че същият е работил по договор за управление в Ц. АД-клон "Х." от 05.11.2003г. до 28.02.2013г., когато правоотношението е било прекратено. О. му като управител на клона на банката е станало на 29.03.2013г. Длъжностното лице е приело, че считано от 29.03.2013г. е прекратено осигуряването на жалбоподателя, поради което 15 месечния период е от 29.12.2011г. до 28.03.2013г. При проверка в регистъра на осигурените лица, относно правото на ПОБ, длъжностното лице е установило, че за Г. от Ц. за периода 29.12.2011г.-28.02.2013г. вкл. е подавана информация по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО и Наредба Н-8 от 29.12.2005г. на МФ, като за управител на търговско дружество. При проверка в ТР е установено, че Г. Г. е вписан като управител на клон на Ц. АД на 30.07.2003г.

Няма спор, че всички дължими осигурителни вноски са надлежно платени според изискванията на законодателството. Според административния орган извършеното осигуряване на Г. по реда на чл.4 ал.1 т.7 от КСО е неправомерно, доколкото договорът му за управление и контрол е не по отношение на търговско дружество, а за управление на част от структурата на банката. Г. е според ТП на НОИ Г. не е подлежал на осигуряване по смисъла на чл.4 ал.1 т.7 от КСО. Съгласно цитираната разпоредба на задължително осигуряване за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост, смърт, трудова злоупотреба и професионална болест и безработица подлежат изпълнителите на договори за управление и контрол на търговски дружества, едноличните търговци, неперсонифицираните дружества, както и синдиците и ликвидаторите. Според административния орган разпоредбата не следва да се тълкува разширително. Обстоятелството, че цитираната разпоредба не може да се приложи и за клонове на търговски дружества произтича и от правната същност на клона, като вътрешна обособена в търговското предприятие съвкупност, еднородна с останалата му част. Клонът не е правосубектен, няма органи, които да формират волята му. Така според горестоящия административен орган неправилно Ц. АД е подавал информация по реда на чл.5, ал.4, т.1 от КСО и Наредба Н-8 на МФ за Г. за периода 05.11.2003г. до 28.02.2013г. като за управител на търговско дружество. Изложени са съображения, че съгласно чл.54а, ал.1 КСО право на ПОБ имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 9 месеца през последните 15 месеца след прекратяване на осигуряването. Осигуряването на Г. е прекратено, считано от 29.03.2013г. За него 15 месечния период по чл.54а, ал.1 от КСО е от 29.12.2011г. до 28.03.2013г. В този период за него не са били дължими осигурителни вноски за риска „Безработица“. Предвид изложеното е прието, че Г. не отговаря на изискванията съгласно чл.54а, ал.1 КСО и няма право на ПОБ. По изложените съображения с разпореждане № 213-00-2565-5 от 24.06.2013г. му е отказано отпускане на Парично обезщетение за безработица по чл.54 от КСО. С жалба до Ръководителя на ТП на НОИ-С. Г. е оспорил по административен ред въпросното разпореждане. С решение на Директора на ТП на НОИ № РО-591/19,07,2013год е отхвърлена жалбата като неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 46 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен на

жалбоподателя на 05.08.2013год. Жалбата е подадена директно в АССГ на 13.08.2013 г., т.е. в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спорният по делото въпрос е дали Г. в качеството му на управител и представляващ Клон „Х.“ на Ц. АД е лице попадащо в обхвата на разпоредбата на чл.4 ал.1 т.7 от КСО. Няма спор по останалите факти в производството - а именно Г. е сезирал органите на НОИ със заявление за получаване на ПОБ в срока по чл.54а ал.3 и 4 от КСО, представил е всички необходими документи съгласно Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица, а също така от регистъра за изплатените осигуровки се установява, че Г. е лице, за което са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Съгласно приетия като доказателство договор за управление от 05.11.2013г. Г. се съгласява да управлява и представлява клон Х. като Директор на Клон, като приема да извършва всички действия и сделки от името на банката, свързани с нейната обикновена дейност.

В договорът е определено място на работа/чл.1/, възнаграждение-месечно/чл.7 ал.1/, и допълнително/чл.9/. Директорът съгласно чл.3 от договора има право да представлява и задължава банката съгласно дадените му с отделен писмен акт пълномощия, както и други права съгласно чл.4, като ползване на служебна кола, автомобил, както и права на други присъщи и необходими за дейността на клона технически и други средства и разходи. С оглед изложеното настоящият състав на съда намира, че управителят на клон на търговско дружество може да осъществява трудова дейност по договор за управление. От клаузите на договора за управление се установява трайния характер на дейността по управление и представителство. Възложено е общо ръководство на клона. За целите на задължителното обществено осигуряване под „изпълнител по договор за управление на търговско дружество“ по смисъла на чл.4 ал.1 т.7 от КСО в редакцията действала до 31.12.2012год следва да се разбира всяко лице, на което с договор е възложено управление на търговско предприятие. Клонът на търговско дружество има белезите на търговско предприятие. Същият се ползва с относителна самостоятелност, подлежи на самостоятелно вписване в Търговския регистър, регистрация в Регистър БУЛСТАТ, данъчна и ДДС регистрация, както и може да бъде страна по облигационни, данъчни (чл. 9 ДОПК), трудови (§1, т.1 ДР на КТ) и осигурителни (чл. 5 КСО) отношения. Клонът притежава собствено имущество, различно от имущество на принципала си и води самостоятелно счетоводство „като самостоятелен търговец“ (чл.19 ТЗ). В конкретния случай договорът за управление е сключен не от клона, а от принципала, по силата на който на Г. е възложено управлението и представителството на обособена част от търговското предприятие – клон, регистриран и упражняващ търговска дейност като самостоятелно търговско предприятие на територията на Република Б.. Преценката за приложимост на чл. 4, ал.1, т.7 КСО изисква анализ на характера на извършваната дейност и получаваното възнаграждение. От клаузите на договора за управление се установява трайния характер на дейността по управление и представителство. Възложено е общо ръководство на клона; уговорено е брутно месечно възнаграждение, както и

„поощрително” възнаграждение за дейността ; в допълнение към общо формулираното възлагане на управлението, са изрично възложени и конкретни компетентности/права/ и задължения ; уговорена е месторабота ; годишен отпуск. Така изброените обстоятелства безспорно сочат съществуването на осигурително правоотношение, което предполага след неговото прекратяване възникване правото по чл. 54а от КСО, тъй като са налице и останалите материалноправни основания за възникването му/в този смисъл и решение № 9989/03,07,2013год по адм. дело №5956/2013год на ВАС VI отд./Следва също така да се отбележи, че клонът на търговско предприятие има относителна самостоятелност и може да създава облигационни отношения от името и за сметка на предприятие, чиято обособена част е. Макар и да не е правен субект в отношенията си с трети лица клонът има самостоятелно управление и представителство.

С оглед изложеното по горе настоящият състав намира, че Г. е лице по смисъла на чл.4 ал.1 т.7 от КСО.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. С оглед на изложеното, ответникът е издал административен акт, който противоречи на закона и на неговата цел и подлежи на отмяна.

Правомощието по КСО е от изключителната компетентност на административният орган, с оглед на което делото като преписка следва да се изпрати на длъжностното лице по чл.54ж ал.1 КСО при ТП на НОИ на основание чл. 173, ал.2 от АПК, за издаване на ново разпореждане съобразно указанията по приложението на закона, дадени с настоящето решение.

Жалбоподателят е поискал присъждане на разноски, които според списъка за разноските възлиза на 650лв. Ответникът е възразил за прекомерност на разноските. Безспорно, изходът на спора в производството е благоприятен за оспорващия, поради което ответната по делото страна ѝ дължи направените разноски за адвокатско възнаграждение, доколкото други деловодни разноски не се претендират. По делото е налично доказателство за заплатено адвокатско възнаграждение на упълномощения да представлява жалбоподателя адвокат, в размер на 650 лв.

Предвид направеното от ответника възражение за прекомерност, което следва да бъде квалифицирано като такова по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК, съдът намира, че размерът на заплатения от жалбоподателя хонорар на упълномощения да го представлява в първоинстанционния процес адвокат е прекомерно завишен съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, поради което следва да се присъди по-нисък размер на разноските. Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Във визираният чл. 36 от ЗА законодателят е уредил, че съдът с решението определя възнаграждението на адвоката съгласно наредбата на Висшия адвокатски съвет и осъжда другата страна да го заплати, като определеното възнаграждение не може да бъде по-ниско от предвидения минимален размер за съответния вид работа.

Съгласно чл. 8 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2 от същата наредба. В случая поради

неоценяемост на интереса приложима е редакцията на чл. 7, ал. 1, т. 4 от наредбата, предвиждаща хонорар от 150 лв., който предвид § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1 от 2004 г., и с оглед на това, че присъденият размер не може да бъде по-нисък от трикратния размер на възнагражденията, е минимум в размер на 450 лв. По този повод следва изрично да се отбележи, че за казуса не е налице приложното поле на чл. 7, ал. 2 от наредбата, понеже не се касае за защита по дело с определен интерес. По тези съображения съдът счита, че следва да осъди ТП на НОИ С. град да заплати на Г. В. Г. сумата от 450 лв., представляващи съдебни разноски за производството пред АССГ.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В. Г., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк],[улица],вх.А,ап.2 , чрез адв.М., Решение №РО- 591/19.07.2013год на Директора на ТП на НОИ-С. град,с което е потвърдено Разпореждане № 213-00-2565-5 от 24.06.2013г.,издадено от длъжностно лице по чл.54ж ал.1 от КСО,с което е отказано да се отпусне парично обезщетение за безработица на жалбоподателя.

ИЗПРАЩА делото като преписка на длъжностното лице по чл.54ж ал.1 от КСО при ТП на НОИ –С. град за издаване на нов акт при спазване на дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. град да заплати на Г. В. Г., с адрес [населено място],[жк],[улица],вх.А,ап.2 , сумата от 450 (четирисотин и петдесет) лева, представляващи направени съдебни разноски, а в останалата част до 650лв. отхвърля като прекомерно определен адвокатски хонорар.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: